

[Kjærulff-Schmidt.]

for flykaprere. Derfor bør justitsministeren meddele, at Danmark ikke vil tage forbehold af nogen art, hverken formelle eller reelle.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (21/9 76):

I de senere år er der gennemført en række konventioner vedrørende bekæmpelse af terrorisme. Det drejer sig om Haagkonventionen om bekæmpelse af ulovlig bemægtigelse af luftfartøjer, Montrealkonventionen om bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed samt FN-konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter. Disse konventioner indebærer navnlig, at de deltagende stater forpligter sig til enten at foretage udlevering af eller indlede retsforfølgning mod personer, der formodes at være gerningsmænd til de af konventionerne omfattede terrorhandling. Danmark har tiltrådt samtlige disse konventioner.

Inden for Europarådet er der i løbet af 1975-76 udarbejdet udkast til en særlig europæisk konvention om bekæmpelse af terrorisme. Konventionsudkastet omfatter dels de terrorhandling, der er omfattet af de ovennævnte konventioner, dels en række andre terrorhandling. Et af Europarådets medlemslande - Frankrig - har taget afstand fra og stemt imod det foreliggende konventionsudkast. Som følge heraf har konventionen ikke kunnet åbnes for undertegnelse. Justitsministeriet er ikke bekendt med, om der er udsigt til en ændring af den franske holdning.

Med hensyn til indholdet af det foreliggende konventionsudkast og spørgsmålet om et eventuelt dansk forbehold bemærkes:

Konventionsudkastets centrale bestemmelse (artikel 1) går ud på at begrænse adgangen til at nægte udlevering i sager vedrørende politiske forbrydelser. Konventionen indebærer, at medlemslandene forpligter sig til ikke at anse visse nærmere angivne terrorhandling for politiske forbrydelser i forbindelse med spørgsmål om udlevering. For så vidt angår disse handlinger, kan udlevering altså ikke nægtes under henvisning til, at der er tale om en politisk forbrydelse.

Udkastet må på dette punkt ses på baggrund af de eksisterende konventioner og traktater vedrørende udlevering af lovovertrædere. Det er en fast bestanddel af sådanne interna-

tionale aftaler, at udlevering kan nægtes, såfremt den pågældende lovovertrædelse har karakter af en »politisk forbrydelse«. Om lovovertrædelsen må anses for en politisk forbrydelse, afgøres af det land, over for hvilket udleveringsbegæringen fremsættes.

Under udarbejdelsen af konventionsudkastet og under drøftelsen heraf på det europæiske justitsministermøde i juni 1976 har Danmark tilkendegivet, at man formentlig må tage forbehold over for udkastets vidtgående begrænsning af adgangen til at nægte udlevering i sager om politiske forbrydelser. Norge og Sverige har givet udtryk for en tilsvarende indstilling.

Baggrunden for den danske holdning er for det første det synspunkt, at der af principielle grunde bør være mulighed for at nægte udlevering i tilfælde, hvor den pågældende forbrydelse skønnes at være af politisk karakter. Der ligger ikke heri nogen forventning om, at det ofte vil komme på tale at gøre brug af denne mulighed. Tværtimod har Danmark altid haft en liberal udleveringspraksis, og begrebet »politisk forbrydelse« fortolkes i dansk udleveringspraksis meget restriktivt. Inden for det område, der dækkes af konventionsudkastet, vil det derfor kun i helt ekstraordinære tilfælde komme på tale at gøre brug af muligheden for at nægte udlevering på grund af forbrydelsens politiske karakter. Helt at fraskrive sig denne mulighed strider imidlertid mod væsentlige principper i dansk udleveringslovgivning. Det må herved også tages i betragtning, at de politiske forhold i de øvrige medlemslande kan ændre sig på uforudsigelig måde og f. eks. udvikle sig i en retning, der ikke harmonerer med dansk og skandinavisk samfundsopfattelse.

Hertil kommer det andet hovedsynspunkt, at en konvention om bekæmpelse af terrorisme ikke behøver at blive mindre effektiv, selv om staterne principielt har adgang til at nægte udlevering i politiske sager. Det afgørende er, at der skabes sikkerhed for, at gerningsmændene til terrorhandling bliver undergivet strafforfølgning. Dette vil kunne opnås ved, at landene forpligtes til enten at udlevere eller at indlede strafforfølgning. Som det fremgår af det indledningsvis anførte, ligger et sådant »enten-eller-princip« også til grund for de konventioner om bekæmpelse af terrorisme, der hidtil er gennemført.

Europarådets konventionsudkast er udført med således, at virkningen af et forbehold med